

NAOMI WOODOVÁ

Vášně, lásky,
nevěry, rozchody.

PANÍ

HEMINGWAYOVÁ

Čtyři osudové ženy jednoho slavného muže

Naomi Woodová
PANÍ HEMINGWAYOVÁ

Naomi Woodová

PANÍ
HEMINGWAYOVÁ

Přeložila

Eva Fuxová

Copyright © Naomi Wood, 2014
Printed with permission of The Ernest Hemingway Foundation
Translation © Eva Fuxová, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-856-3 (PDF)

**HADLEY
ANTIBES, FRANCIE
1926**

1

Antibes, Francie Červen 1926

Nyní děláme všechno *à trois*. Snídaně, pak plavání, oběd, pak bridž, večere, pak večerní drink. Vždycky jsou zde tři podnosy se snídaní, troje mokré plavky, tři vějíře karet rozložené na stole, když hra náhle a bez důvodu skončí. Hadley a Ernesta doprovází třetí osoba, kamkoliv se hnou: tato žena mezi ně zapadne tak hladce jako ostří nože. Je to Fife, milenka Hadleyina muže.

Hadley a Ernest spolu spí ve vile ve velkém bílém pokoji, Fife nocuje dole v pokoji pro jednoho. Ve vile je ticho a napětí ve vzduchu, dokud nepřijede někdo z přátel s mýdlem a zásobami; nerozhodně postává u plotu a přemýšlí, že by ty tři možná raději neměl rušit.

Potloukají se kolem domu – Hadley, Ernest a Fife – a ačkoliv vědí, že je to všechny trápí, nikdo nechce ohlásit ústup jako první – ani manželka, ani manžel, ani milenka. Takhle žijí ve vile už celé týdny, jako zatvrzele tancující tanečníci, kteří se snaží vyčerpat tak, až někdo z nich odpadne.

Ráno je již teplé a světlo zabarvilo bílá bavlněná prostěradla domodra. Ernest spí. Vlasy má pořád sčesané na pěšinku stejně jako ve dne a jeho kůže na svalnatém těle teple voní, kvůli čemuž by si ho Hadley dobírala, kdyby na to měla náladu. Na opálené pokožce kolem očí má vějířky vrásek – Hadley si dokáže představit, jak mhouří

oči a vyhlíží přes vrchol lodi nejlepší místo, kde zakotvit a chytat ryby.

V Paříži je jeho krása obecně známá, je šokující, co všechno mu projde. Dokonce i jeho kamarádi jsou uchvázeni jeho vzhledem a v náklonnosti k němu překonávají dokonce i barmanky. Jiní vidí dál až k jeho proměnlivosti: někdy mírný, jindy umíněný – ví se o něm, že srazil kamarádovi brýle, když ho v *Bal Musette* urazil. Dokonce i někteří blízcí přátelé jsou z něho nervózní – včetně Scotta –, ačkoliv jsou starší a úspěšnější, ale na tom nejspíš nezáleží. Jaké protichůdné pocity vyvolává v mužích! U žen je to snazší – otáčejí za ním hlavy, když prochází kolem, a nepřestanou ho sledovat, dokud nezmizí. Ví pouze o jedné, na kterou jeho kouzlo nepůsobí.

Hadley leží a dívá se do stropu. Trámy jsou rozežrané, vidí ve dřevě drážky od červotoče. Stínidla lampy se kolébají, jako by na nich spočívala obrovská váha, ačkoliv jsou všechna z papíru, spojená kolíčky. Na toaletním stolku se blyští cizí lahvičky parfémů. Skrze okenice se dere dovnitř světlo. Dnes bude zase horko.

Hadley opravdu nechce nic víc než být ve staré chladné Paříži, v jejich bytě páchnoucím po holubovi pečeném v kamnech a pisoáru z podesty. Chce být zpátky v úzké kuchyňce a koupelně, kde vlhkost rozežírá zdi. Na oběd si chce dát jako obvykle vařená vejce u stolku tak malého, že se jejich kolena dotýkají. Kupodivu právě u tohoto stolku se její podezření o jejich poměru potvrdilo. *Myslím, že Fife a Ernest se mají opravdu rádi*, prohlásila Fifina sestra. Nic víc už dodávat nemusela.

Ano, Hadley by raději byla v Paříži nebo zrovna teď v St. Louis, ve městech, která si hýčkají své popelavé nebe a mraky plískanic – kdekoli jinde než tady ve fialovém světle božského Antibes. V noci padá na trávu ovoce s tichým *žuchnutím* a ráno nachází rozpůlené pomeranče plné mravenců. Kolem vily se vznáší vůně zrání. A už takhle brzy začíná poletovat hmyz.

Hadley vstane z postele a jde k oknu. Když přitiskne čelo na sklo, vidí pokoj jeho milenky. Fife má stažené žaluzie. Jejich syn Bumby spí také dole, zotavuje se z černého kašle, *cocqueleuche*, který především je všechny přivedl do této vily. Jejich přítelkyně Sara Murphyová nechtěla, aby se Bumby pohyboval v blízkosti jejích dětí, protože se bála šíření infekce. Sara byla tak hodná, že jim na karanténu nabídla tento dům – což nemusela. Ale když se Hadley prochází kolem vily a dotýká se jejích úžasných věcí, připadá jí strašné, že její manželství končí v pronajatých prostorách cizího rodinného domu.

Dnešní večer však znamená konec jejich karantény. Murphyovi je pozvali k sobě do Villy America a bude to o těchto prázdninách poprvé, kdy bude jejich nešťastná trojice ve společnosti přátel. Hadley připadá večírek vzrušující i strašlivý: ve vile se stalo něco, co nikdo jiný neviděl, jako by někdo pomočil matraci a nepřiznal se k tomu rychle vychládajícímu místečku uprostřed peřin.

Hadley si znovu zaleze do postele. Ernest má přikrývku omotanou kolem sebe, takže se snaží ji stáhnout zpět, aby si myslel, že ještě neodešla, ale on svírá bavlnu pevně v pěsti. Políbí ho seshora na ucho a zašeptá: „Ukradls mi deku.“

Ernest neodpoví, ale přitáhne si Hadley k sobě. V Paříži rád vstává brzy, aby byl ve své garsonce kolem deváté. Ale v Antibes ji takto objímá mnohokrát za den, jako kdyby znovu zažívali první fázi zamilovanosti, přestože oba vědí, že tohle léto může znamenat konec. Leží vedle něj a přemýšlí, jak ho ztratila, ačkoliv to možná není to správné slovo, protože ona ho neztratila, ještě ne. Fife s Hadley spíš vyčkávají a sledují, co se stane, jako by stály v řadě na poslední místo v autobuse.

„Pojďme si zaplavat.“

„Je příliš brzy, Hash.“ Ernest má oči stále zavřené, i když mrká, pošukává víčky. Hadley napadne, jestli nyní, když je Ernest vzhůru, přemýšlí nad nimi oběma.

Měla by to být manželka? Nebo milenka? Milenka, nebo manželka? Mozek začíná našeptávat.

Hadley přehodí nohy přes okraj postele. Zdá se, že slunce s jediným trhnutím řetězu zaplaví celý pokoj. Cítí se na tohle horko příliš velká. Jako kdyby se jí veškerá váha dítěte uložila do boků a je tak těžké ji přemístit. I její kaštanové vlasy ji tíží. „Mám tady toho plný zuby,“ prohlásí a obemkne si rukou zpocený krk. „Copak ty netoužíš po dešti a šedých mracích? Zelené trávě? Po čemkoliv.“

„Kolik je hodin?“

„Osm.“

Ernest se dotkne jejích ramen.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Prostě nemohu.“ Na posledním slově se jí zadrhne hlas. Hadley přejde k toaletnímu stolku. V zrcadle vidí odraz svých špičatých prsou pod županem. Ernest ji sleduje smutným pohledem. Když otočí žaluziemi, pokoj zaplaví světlo barvy kosti. Ernest si přetáhne přikrývku přes hlavu a vypadá v peřinách jako drobeček. Často neví, co si o něm má myslet. Jestli ho má pokládat za dítě či za muže. Je to ten nejinteligentnější člověk, kterého zná, a přesto s ním někdy instinktivně jedná jako se synem.

V koupelně je chladněji. Vana s nožkami v podobě tlap s drápy je otevřená jako ústa. Ráda by skočila dovnitř a dala si koupel. Opláchne si záda vodou a umyje si obličej. Kůži má plnou pih od sluníčka a vlasy rudější. Osuší se ručníkem a vzpomene si na ložské léto ve Španělsku. Viděli běh býků a skočili do kašny. Potom ji Ernest celou utíral, od kotníků nahoru, mezi nohama a nakonec i řadra. Matka by takové veřejné představení odsoudila. *Pro doteky je vyhrazena ložnice*, pravila by, ale právě i tohle umocnilo vzrušení, když o těchto prázdninách Ernest jemně otíral každý kousíček své manželky.

Na prázdninách s nimi byla i Fife, i když tohle léto bylo nevinné. Nic – Hadley si byla jistá, nebo téměř jistá – se mezi nimi nestalo až do konce roku. Do podzimu. Možná do jara. Jinny jí nechtěla prozradit kdy. Ale nyní jsou z těch dvou milenci a vzpomínka na tři šťastné lidi slunící se v Pamploně je neodvolatelně poškozená, jako když vám někdo úmyslně poškrábe kapotu. Kéž by měl Ernest víc rozumu a všechno to nezhodil. Hadley se usměje sama pro sebe, takhle to zní, jako kdyby byla jedna z těch paniček z příběhů v časopisech, které tak ráda četla, i když Ernestovi by to nikdy nepřiznala.

V ložnici mu hodí plavky, které přes noc ztuhly. „No tak, Erneste.“ Vynoří se paže a plavky zachytí. „Pojďme, než bude příliš horko.“

Ernest konečně vstane a beze slova si plavky natáhne. Jediné bílé místo na těle je jeho pozadí – úplně ji zabolí, když vidí, jak je krásný. Hadley nacpe do plážové tašky ručníky spolu s knihou (román E. E. Cummingse, který zkouší bez úspěchu číst) a přes sluneční brýle pozoruje Ernesta, jak si bere na sebe oblečení ze včerejška.

Její muž si vezme ze spíže jablko a položí si ho na dlaň.

Venku před vilou, kousek od levandule v terakotových květináčích, visí na šňůře Fifiny plavky. Pohupují se a čekají na její nohy a paže a jemně přikyvující hlavu. Hemingwayovi projdou kolem jejího pokoje ve svých uniformách sestávajících z riviérových proužků, rybářských čepic a bílých šortek a tiše našlapují po šterku, aby ji nevzbudili. Pán a paní Hemingwayovi mají pocit, že jsou to spíš oni, kdo má milostný poměr.

2

Paříž 1925–1926

Nakonec je prozradil dopis.

Již od začátku si Hadley s Fife intenzivně psaly. Dávaly si láskyplné přezdívky a svěřovaly si drobné problémy, které americké ženy v Paříži mají. *Měla jsi pravdu*, mon enfant, *když jsi z mého dopisu cítila smutek*, napsala Fife a líčila, jak přepracovaná ve *Vogue* je, nebo kdo byl jen nudný flirt, nebo jak moc byla opilá – a pořád je –, když klapala na psacím stroji na dětském klavírním křídle ve svém bytě v rue Picot. *Cítíš z mého dopisu opilost – já vím, že to slovo opilé je, protože když jsem střízlivá, opilost je pro mě dost dobrá*. Dopisy od Fife byly vždy ohromně zábavné. Hadley měla někdy problém sestavit odpověď. Vždycky psala tak, jak mluvila.

Jak Fifiny dopisy vznikaly, bylo vždy evidentní. Stránka byla potřísněná od panáků ginu nebo datum zamazané od řasenky, případně byla modrá skvrna v místě, kde se písmena zasekla, protože, jak se Fife zmínila v P. S., si nějaký muž sedl na klávesy piana a ona se kvůli němu na svém Royal Portable přepsala. Když si Hadley dopisy četla, představovala si svou štíhlou milou přítelkyni, jak v kimonu, které ráda nosila a které bylo pro její dívčí tvar bez křivek příliš velké, upíjí vermut.

Když se setkaly poprvé, měla na sobě Fife činčilový kožich. Kabát se kolem Hadley protáhl v záchvěvu hně-

dě kožešiny a pošimral ji pod nosem, zatímco si tato zazobaně vyhlízející dívka nalévala do sklenice martini. „Jejda,“ vyhrkla a připlácla si kožich a Hadley se zazubila od ucha k uchu, „omlouvám se. *Opravdu* se mi občas takhle plete do cesty.“ Fife měla na sobě činčilu a její sestra Jinny norka.

Očividně měly peníze, ačkoliv z pohledu na ruce Hadley poznala, že ani jedna není vdaná. Když se představily, poznamenal Ernest něco ošklivého o tom, jak by si rád vyšel s jednou sestrou v kabátě druhé. Kterému zvířeti dával přednost, mohli všichni jen hádat.

Po večírku se Hadley otázala svého manžela, co si o té ženě jménem Pauline, které všichni říkali Fife, myslí. „No,“ odpověděl, „není to zrovna jižanská krasavice.“ A měl pravdu. Měla krátké černé vlasy a byla hubená a malá, ale vyznačovala se pozoruhodnými očima. Šedýma a milýma a celkem odvážnými – ani v nejmenším o sobě nepochybovala. Právě to se jí na Fife ihned zalíbilo, to, jak si byla jistá sama sebou, skoro jako muž.

Na podzim začala Fife Hemingwayovy navštěvovat, poté, co se párkrát potkali v *Dôme* a *Select*. Když na ni narazili jednoho večera v klubu, zahrnuli ji do pozvaných přátel, kteří završili večer u nich doma. Po této noci k nim začala docházet pravidelně, jako kdyby si oblíbila jejich bohémskou chudobu. Jejich byt, navzdory své chladné ošuntělosti, byl podle ní *rozhodně božský*. Hadley si nebyla jistá, co to vlastně znamená a kolik ironie do svého konstatování tato žena skryla.

Zpočátku jim bylo veselo: všichni tři vysedávali dlouho do noci, mluvili o knihách a o jídle a o autorech, které měli rádi pro jejich osobnosti, ale ne pro jejich díla. Fife vždycky odcházela brzy se slovy „vy chlapi taky potřebujete být chvíli sami“. Tehdy bylo velmi moderní se nazývat chlapcem či mužem nebo chlápkem. Hadley se to nelíbilo.

Když Fife odešla, připadal jim byt vždycky prázdný.

Hadley nedokázala dát dohromady drobné duchaplnosti z jejich společenského okruhu a Ernest se cítil vyždímaný. Místo obvyklého povídání začala Hadley chodit brzy do postele. Ernest často zůstával sám vzhůru do noci, pracoval na svém rukopise a popíjel.

Fife přestala odcházet časně. Jednoho večera zůstala dlouho („Ach, jen pokud vám tady, lidičkové, nevadím.“) a pak další večer pobyla ještě déle. Bytem se ozýval její smích, který se okamžitě tak rozlehl, že Hadley měla problém, aby byl slyšet její vlastní.

Hadley věděla, že Ernest občas doprovodí Fife zpět přes řeku na Pravý břeh. Nyní Fife místo ježdění taxíkem raději chodila pěšky. Jen někdy, když už bylo pozdě a zůstali dlouho vzhůru a klábosili, sešel Ernest dolů a taxi jí zavolal. Přemýšlela, o čem si ti dva, Ernest a Fife, spolu povídají, když postávají na rohu ulice, choulí se k sobě s tvářemi u sebe, aby jim nebyla zima, a kožich z činčily se mu otírá o krk.

Najednou, kdykoliv Hadley vešla do pokoje, byla Fife uvnitř. Často dělala něco strašně užitečného, věšela prádlo na šňůru nebo si hrála s Bumby, nebo k Hadleyině zlosti jednoho dne bez ptaní převlékla ložní prádlo, jako kdyby jejich manželská postel byla něčím, do čeho je zasvěcená. A když Hadley v listopadu skolilo nachlazení, Fife zde byla zas: krmila ji vývarem, dávala jí zábaly, udržovala ji v teple a pod peřinou, zatímco ve vedlejším pokoji bavila Ernesta.

Když se pak v prosinci vypravili na lyže, Fife jela s nimi. Přijali ji snadno, jako by na ni místo v posteli již čekalo. Ernest dopoledne pracoval, zatímco Hadley s Fife si četly u ohně nebo si hrály s Bumby. Večer všichni tři hrávali bridž pro trojici hráčů. Hadley vždycky prohrála, ale obvykle vypila příliš mnoho sherry, než aby jí na tom záleželo. Když se v lednu Ernest vrátil kvůli práci do Paříže, a ještě než vyrazil do New Yorku, už

věděla, že se s ním Fife schází. „Budu se ho držet jako mlýnský kámen a starý mech a zimní cesmína,“ psala Fife, zatímco se Hadley snažila soustředit na lyžování a na sních.

Vrátila se do Paříže, když jarní květy odplouvaly v řekách plných prachu do kanálů a vzduch byl tak plný semen, že ji z toho pálily oči. Hadley si myslela, že se všechno vrátí k normálu. Přeci jen neexistoval žádný důkaz: žádné přistižení při polibcích, žádný parfém na jeho kabátě, žádné milostné dopisy. Dokonce ani neslyšela žádné klepy. Bylo to jen flirtování a Fife neustále drmolila o svých milencích, až si Hadley namlouvala, že je paranoidní.

Možná měla v dopisech své kamarádky vidět víc. Obsahovaly ten pocit bohaté dívky, že má na něco právo: že si něco zaslouží jen proto, že po tom touží, ať už to bylo kolo, nebo šaty od Schiaparelliho, nebo manžel jiné ženy. Jak snadno Fife okouzila ostatní – a jak nudná si pak připadala ona. Hadley začala zapomínat na odpovědi. *Hadley, drahá*, napsala jí Fife onoho jara, *cítím, že tvoje dopisy stagnují. Nešlo by s tím něco udělat, a to velmi rychle?*

Drž se od mého muže dál, chtěla jí Hadley napsat nebo dokonce říct, ale neudělala to.

Dopis, který je prozradil, nebyl nic jiného než pouhá stručná poznámka.

Ernest si jej zastrčil do jedné ze svých cvičných knih do zásuvky k ostatní korespondenci. Od oné události s kufrem Ernest věděl, že tam se Hadley dívat nebude. A ona nejdřív ani nepoznala, že je to rukopis její kamarádky: Fife vždycky používala psací stroj z *Vogue*. Ale tahle poznámka byla velká a načmáraná okatě perem. Ihned poznala, co to znamená, aniž by ji musela číst: protože byla adresována pouze Ernestovi. Kdykoliv Fife psala dopisy, byly vždy určeny Hadley a Ernestovi, nikdy nebyly výhradně pro něj.

Drahý Erneste,

tohle není dopis, pouze Ti chci říct, že si myslím, že Tvůj přítel Robert C. Blenchley je naprosto skvělý a – a já ho mám velmi, VELMI ráda.

Pauline

Představa, že i on by mohl Fife milovat, zjevně podněcovala Ernestovu žárlivost. Vždycky rád věděl, že po něm ženy touží. Co ten vzkaz znamenal? Byl to důkaz, že mají poměr? Nebo v něm hledá podtext, který tam není?

Ernest na ni z obývacího pokoje zavolal: „Hash?“

Třesoucí rukou uložila Fifin dopis zpět do jeho bloku a zavřela zásuvku. Ernest byl v obývacím pokoji zalit světlem plynové lampy a mračil se takovým způsobem, který znamenal hluboké soustředění. Při psaní míval na rukou palčáky: nemohli si dovolit víc topit, dokud nedostane zapláceno za některé články. Sedla si naproti němu na jedinou další židli, kterou měli. Mohla se ho zeptat. Položit přímý dotaz, jestli mezi ním a Fife něco je.

Místo toho nastal v Paříži večer. Ernest pracoval, občas vzhlédl a usmál se na ni, ztracen ve svém světě slov. A ona přemýšlela, jak k tomu došlo, že se z nich stali dva nešťastní rodiče s potenciální milenkou stojící mezi nimi.

3

Antibes Červen 1926

Dokonce i v devět hodin písek žhne a pálí do chodidel, když je na břidlici necháte příliš dlouho. Jsou sami: v dohledu není ani jeden deštník, piknik či šňůra perel.

Ernest s Hadley se vřítí do vody a zamíří ke člunu necelých sto metrů od břehu. „Že mě nechytíš,“ vykřikne Ernest, a když doběhne jako první, podá jí z paluby ruku. Když se však Hadley po ní natáhne, on rychle ucukne a ona sletí do moře. Potopí se s pusou plnou vody. Kope a cáká na něj a on se směje a skočí za ní do vody. Pod vodou ji chytne za kotník. Bojují spolu a všude kolem je spousta bublin. Nohy mají zaklesnuté do sebe. Nakonec Hadley použije jeho hlavu jako páku, zatlačí ho dolů a vyplave nahoru se nadechnout.

Pak se vynoří Ernest, lapá po dechu a usmívá se tak, že má vrásky až na tvářích. Hadley mu nabídne svá slaná ústa a cítí, jak ji jeho mokrý knír dráždí na rtech. Ve vodě jsou stejně velcí.

Plavou ke břehu, kde stromy vrhají na moře stín. Ernest se vytáhne na kameny, zatímco Hadley šlape teplou zelenou vodu. Celý minulý týden tenhle skok zdokonaľovali. „Tady je to dobré?“

„Pojď blíž.“

Hadley se zahledí na horizont. Antibes je rozděleno na poloviny jako vejce: jednu polovinu tvoří nebe a druhou moře. Tahle hra se jí moc nelíbí, ale pokračuje. Ernest se

připravuje a pleská mokrýma nohama o kameny. To, že je i on nervózní, ji zneklidní ještě víc. „Připraven?“

„Ano.“

I on potvrdí, že je připravený, aby věděla, že se chystá skočit.

Skočí a ona pocítí, jak jeho tělo prosviští nad ní, přímo nad její hlavou a rovnou vedle ní do vody.

„Skvěle!“ pochválí ho, když se jásající vynoří z vody. Zbožňuje, jak se na ni dívá, když ho chválí. V jeho radosti je něco kočičího – jako kdyby ho svými slovy škrábala za ušima.

„Nedotkl jsem se tě, že ne?“

„Ne. Byl jsi tak tři centimetry ode mě.“

„Jsi na radě,“ oznámí škodolibě.

Hadley se usměje. „Ty to budeš pořád zkoušet, že?“

Nenaléhá na ni. „Zpátky ke člunu?“

Plave před ním a pod pontonem se rozmáchne nohama, až dloubne do měkkých vilejšů pod dřevem. Palcem rozšlápne jejich měkké schránky. Slunce jí nyní praží do hlavy víc než předtím.

Když už stojí oba na palubě a teče z nich voda, člun se pod jejich vahou o pár centimetrů ponoří. Přitáhne si ji k sobě v dalším z těch antibeských objetí.

„Erneste?“

Neodpoví.

V Paříži byli oba hravější, aby si Ernest zapamatoval úhel jejích loktů, kolen i krku do svých povídek. Všechno dělali přesně, aby to pak mohl popsat ve svých scénách. Po prvním náčrtu znovu nastavili těla do přesných poloh a skončili salvou smíchu nad nemožným, které popsal: stlačené paže, mrtvé nohy, umrtvené chodidlo prorážející smyšlené řádky. Někdy jí připadalo směšné, že zachází do takové hloubky a všechno připravuje, jen aby to přesně vylíčil.

Ernest v Antibes netvoří a to je samo o sobě nebezpečné. Jeho představivost strádá, pokud není soustře-

děň, rozbíhá se všemi směry, vyhledává nová vzrušení tam, kde by neměl. Kéž by se tak nyní nechal unést nějakým novým románem nebo povídkou a ignoroval Fife – ignoroval třeba i svou manželku proboha – jen kdyby psaní bylo protijedem k té ženě.

Hadley si lehne na palubu a položí mu ruku na měkké stehno, kde má chloupky odřené od drsných kalhot. Na levém lýtku má otevřenou jizvu, která puká jako ohňostroji: rána od minometu z Velké války. Ernest o tom incidentu nikdy nemluví, pouze o tom, co bylo pak: jak mu doktoři dali vedle postele misku s oříšky, o šroubech, závitech a hřebecích, které mu odstranili z nohy, jak rozdával návštěvníkům na památku šrapnely pro štěstí. Tvrdí, že jeho největším vítězstvím nebylo vzpamatovat se z lásky k jedné ze sester, ale přesvědčit doktory, aby mu neuřízli nohu.

Někdy ho to v noci stále budí ze sna: strach, že bude pohřben v blátě a vykrvácí v italském zákopu. Ernest se vzbouzí zalitý studeným potem a vystrašený. Když pije vodu, kterou mu přinese, třese se mu ruka. Hadley nenávidí pomyšlení, že mu nedokáže pomoci. Nenávidí, že po těch nocích plných hrůzy je několik dní úplně na dně.

Roztržitě mu přejíždí po jizvě a on její ruku oddálí.

„Panebože, včera večer jsem byl pěkně opilý,“ poznamená. Otočí hlavu a zamžourá na pláž. Namotá si na prst pramen jejích vlasů.

„Zrovna to začínám cítit,“ odpoví Hadley. Její plavky pomalu na sluníčku schnou. Cítí se otupělá ze včerejšího pití a unavená z plavání.

Ernest jí přejede prstem od obočí na bradu a zívne. Má na sobě plavky s dvojitými bílými pruhy na hrudi, které si koupil na Fifinu radu. Hadley připadají příliš nóbl, ale *Vogue* je nejspíš schválil.

Zatáhne za šňůrku a stáhne si plavky do pasu. „Erneste!“ okřikne ho. „Někdo to uvidí!“